

гладко, съ червена юзда, дѣдо Илийко заминаваше. По нивята жътваритѣ търкалѣха снопи. Защото бѣше първия денъ на жътвата, кръстчець нѣмаше на никоя нива. Дѣдо Илийко отминаваше съ тиха тѣга. Кѣде е Божия гробъ — презъ свѣта отатѣкъ. Доде мине ония села, дето нѣматъ четъ, доде се върне назадъ, ще си отиде лѣтото. И той нѣма да види кръстчець, кръстъ да стори. Довечера, като се улегне снопето, ще ги наредятъ жътваритѣ. Кръстчець до кръстчеца. Тукъ таме. А подиръ три дена полето ще се огъва на тежало.

— Прощавайте бей! Азъ веке отадямъ

— На кѣде, дѣдо Илийко?

— На Божия гробъ.

— Де холанъ, не думай!

Жътваритѣ се смѣха на ума му. Какъвъ ти Божи гробъ ще стигне на магаре. Ама, че е простъ! Смѣеше се и пиринченото топчесто звънче на магарешкия герданъ вързано.

Една мома се помоли:

— Дѣдо Илийко, чувай какво ще ти заръчамъ. Да не ти е просто, ако не ми донесешъ едно черно кръстче, ама срѣдъ кръстчето да има едно червено жамче. Чу ли? Презъ жамчето да се вижда манастиръ! Ако ми донесешъ, наесень, като смѣлемъ новото жито, ще ти опека една питка.